

FILHARMONIA
SZCZECIN

Szanowni Państwo,

dobrym obyczajem przyjętym w salach koncertowych jest oklaskiwanie wykonawców wieloczęściowego utworu dopiero po jego zakończeniu. Krótkie przerwy między poszczególnymi częściami wypełnione są ciszą. Brawa między częściami, a jeszcze gorzej – w trakcie dłuższej pauzy mogą rozpraszać wykonawców oraz innych słuchaczy, a przez to zburzyć budowane przez muzykę napięcie i nastrój.

Piątek – 6 grudnia 2024 roku – godz. 19.00

GRANDIOSO **Modlitwa o pokój**

Orkiestra Symfoniczna
Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie

Aleksey Semenenko skrzypce
Yaroslav Shemet dyrygent

W programie:

STANISŁAW MONIUSZKO
Uwertura do opery „Paria” [10’]

HENRYK WIENIAWSKI
I Koncert skrzypcowy fis-moll op. 14 [26’]
– Allegro moderato
– Preghiera. Larghetto
– Rondo. Allegro giocoso

/przerwa/

BORYS LATOSZYNSKI
III Symfonia h-moll op. 50 [45’]
– Andante maestoso – Allegro impetuoso
– Andante con moto
– Allegro feroce
– Allegro risoluto ma non troppo mosso

ALEKSEY SEMENENKO

*...potężna technika, bogate brzmienie i pełne pasji podejście.
Vivien Schweitzer, „New York Times”*

Pełna pasji i wyrafinowania gra ukraińskiego skrzypka pozwala go uznać za spadkobiercę wielkiej tradycji wiolinistycznej z Odessy. Zapewniła mu miejsce zarówno w programie BBC „New Generation Artists”, jak i w cyklu „Young Concert Artists” w Nowym Jorku – w ten sposób zwróciła nań uwagę publiczności w całej Europie i Stanach Zjednoczonych.

Aleksey Semenenko wystąpił z recitalami w Wigmore Hall, Snape Maltings, Kennedy Center i Alice Tully Hall, koncertował z takimi orkiestrami, jak BBC Philharmonic Orchestra, BBC National Orchestra of Wales, Seattle Symphony Orchestra, Orchestra of St Luke’s, Ulster Orchestra, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Orchestre National de Belgique, Koninklijk Concertgebouworkest i Kijowską Orkiestrą Symfoniczną. Pojawił się na prestiżowych międzynarodowych festiwalach w Hay, Cheltenham i Edynburgu.

Najnowszą publikacją skrzypka jest album „Crossroads” (BIS), nagrany z udziałem pianisty Artema Belogurova – płyta zawiera sonaty André Previn’a, Tony’ego Schemmera i Paula Gaya. Z premierą albumu powiązany był recital wirtuoza w Wigmore Hall, poświęcony muzyce amerykańskiej.

Aleksey Semenenko rozpoczął naukę gry na skrzypcach w wieku 6 lat u Zoi Mertsalovej w Szkole im. Stolarskiego (ośrodku muzycznym dla uzdolnionych dzieci, założonym w 1933 roku w Odessie przez wybitnego pedagoga Piotra Stolarskiego). Rok później zadebiutował jako solista z orkiestrą Filharmonii w Odessie. Ukończył studia pod kierunkiem Zakhara Brona i Haralda Schonewega w Hochschule für Musik w Kolonii. W 2015 roku został laureatem jednego z najstarszych i najznamienitszych konkursów muzycznych – Międzynarodowego Konkursu im. Królowej Elżbiety Belgijskiej. Obecnie jest wykładowcą na Folkwang Universität der Künste w Essen.

Jego działalność artystyczną wspiera Deutsche Stiftung Musikleben.

YAROSLAV SHEMET

*Energia, którą ten młody dyrygent zaraża swoją orkiestrę,
jest niesamowita!*
Sebastian Koik, „Klassik begeistert”

Mając zaledwie 28 lat pełni już funkcję dyrektora artystycznego Filharmonii Śląskiej w Katowicach oraz dyrektora muzycznego Opery Bałtyckiej w Gdańsku. W latach 2020–2022 był pierwszym gościnnym dyrygentem Neue Philharmonie Hamburg. W sezonie 2020/2021 sprawował funkcję głównego dyrygenta Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Narodowej we Lwowie (INSO-Lviv). Był najmłodszym wykładowcą Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu (w Instytucie Dyrygentury w latach 2018–2023), obecnie naucza w Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku. W 2023 roku znalazł się w gronie nominowanych do Paszportów „Polityki”. Koncertował z czołowymi orkiestrami w Niemczech, Austrii, Szwecji, Polsce, Ukrainie, Czechach i Chinach. Występował m.in. w Elbphilharmonie w Hamburgu, Konserthuset w Sztokholmie, Shanghai Grand Theatre i Harbin Opera House oraz na festiwalach w Bayreuth, Monachium i Hong Kongu. Jako dyrygent operowy zadebiutował w 2018 roku w Operze Bałtyckiej w „Poławiaczach pereł” Bizeta. Współpracował także z Operą Narodową w Odessie.

Edukację muzyczną rozpoczął w wieku zaledwie 3 lat. Po ukończeniu szkoły muzycznej I stopnia kontynuował kształcenie w jednej z czterech uznanych ukraińskich szkół talentów przy Konserwatorium w Charkowie (w klasie dyrygentury chóralnej). Dyrygenturę symfoniczną studiował w poznańskiej Akademii Muzycznej. Jeszcze podczas studiów założył orkiestrę Musique Moderne specjalizującą się w wykonawstwie muzyki współczesnej, był nadto pomysłodawcą i kierownikiem artystycznym projektu „Polish Symphony Orchestra”. Studia kontynuował w Universität für Musik und Darstellende Kunst w Wiedniu (w klasie prof. Johannes Wildnera). Jego umiejętności, charyzma i energia sprawiają, że potrafi on – przywołajmy tu opinię krytyków – tchnąć nowe życie w kompozycje doskonale słuchaczom znane: „budzą one nieoparte wrażenie, iż słyszy się je jakby po raz pierwszy w życiu”.

GRANDIOSO

Modlitwa o pokój

Paria (1869) **Stanisława Moniuszki** (1819–1872), ostatnia opera kompozytora, jest niewątpliwie najbardziej tajemniczym jego dziełem. Tajemniczym, bo nieznanym szerszej publiczności. Tajemniczym, bo nader rzadko (jeśli w ogóle) przyciągającym uwagę specjalistów. Tajemniczym, bo wciąż brakuje klucza, który otwierałby jego ukryte znaczenia i piękno. Tajemniczym, bo po warszawskiej prapremierze w 1869 roku na kilkadziesiąt lat zapomnianym – po sześciu zaś powojennych inscenizacjach, podkreślających społeczny jego wymiar, ponownie nieobecny na scenach teatrów. Część z Państwa zapewne pamięta inscenizację w Operze na Zamku (2005) – przedstawienie wysmakowane, ascetyczne, prawdziwie uniwersalne.

Samodzielny żywot koncertowy wiodła przez lata jedynie uwertura (Grzegorz Fitelberg dokonał swego czasu daleko idącej ingerencji w partyturę, mając zamiar poprawić jej niedoskonałości, zwłaszcza instrumentacyjne). W operze rozbrzmiewa ona nie na samym początku, lecz dopiero po prologu prezentującym głównego bohatera, Idamora (a także tytułową kwestię – problem pariasów i społeczeństwa opartego na kastowym wykluczeniu). Słuchając uwertury, niewątpliwie docenimy uniwersalizm języka muzycznego Moniuszki, świadomie nawiązującego nie tylko do kompozytorów włoskich, lecz także do Mendelssohna, Berliozza czy Wagnera. Jakże to inny Moniuszko od tego, którego znamy z „Halki” czy „Strasznego dworu” – kompozytor prawdziwie europejski... (10')

Przyznają Państwo, że dziewiętnastowieczne utwory wirtuozów, skrzypków i pianistów, a zarazem kompozytorów, są dla nas pewnym estetycznym wyzwaniem. Proszę pozwolić, że zacznę od wspomnienia. Gdy miałem nie więcej niż lat dwanaście, obejrzałem serial o Paganinim. Była tam scena, którą dobrze pamiętam do dziś. Genialny Niccolò ma próbę z zespołem, na jego ramionach gustowne futro. Orkiestra gra ekspozycję któregoś z jego dzieł, po czym Paganini oznajmia: „Dziękuję, panowie! Reszta na koncercie”. Oczywiście, włoskiego mistrza i **Henryka Wieniawskiego** (1835–1880) dzieliło pół wieku, kult wirtuozów trwał jednak w najlepsze. **I Koncert skrzypcowy fis-moll op. 14** (1853) osiemnastoletniego Wieniawskiego wieńczy epokę koncertu „brillante”, rozpoczętą właśnie przez Paganiniego, a zarazem otwiera nową, cechującą się zespoleniem stylu włoskiego mistrza z tradycją Beethovena. Pod względem technicznym koncert ten jest jednym z najtrudniejszych, jakie wówczas powstały. Jeszcze kilkadziesiąt lat temu utrzymywano,

że winien on służyć raczej jako narzędzie doskonalenia gry skrzypcowej, treningi dwudźwięków i akordów, nie zaś jako normalny utwór reperturowy. Jeśli zresztą przyjrzymy się dzisiejszym konkursom im. Wieniawskiego, ich młodzi uczestnicy nadal chętniej wybierają „bezpieczniejszy” II Koncert d-moll.

Wybitny skrzypek Leonard Auer pisał: „Bohaterski temat części pierwszej świadczy o tym, że utwór ten został napisany przez artystę, który dążył do powiedzenia czegoś nowego w gatunku koncertowym, do ukazania swych świetnych, rzec można fenomenalnych możliwości”. Dodajmy, że zgodnie z romantyczną konwencją ów pierwszy temat jest spersonifikowany, ponieważ autobiograficzny: stanowi obraz kompozytora-wirtuoza. Krótka część druga, Preghiera (czyli „modlitwa”) prezentowała „duchową głębię” jego osobowości. Z kolei finałowe Rondo, utrzymane w rytmie żywołowej taranteli, ewokuje atmosferę ludowego święta – odpowiadało to ówczesnej konwencji, zgodnie z którą elementy folkloru traktowano jako nieodzowny składnik romantycznego koncertu. (26’)

Zapewne dobrze jest rozpocząć przygodę z poznawaniem muzyki **Borysa Latoszyńskiego** (1895–1968) od jego najwybitniejszego dzieła: **III Symfonii h-moll op. 50** (1948–1951). Utwory ukraińskiego kompozytora – podobnie jak niemal mu współczesnego Dymitra Szostakowicza – musiały zmagać się z meandrami polityki kulturowej Związku Radzieckiego, w tym z oskarżeniami o formalizm i pesymizm. Początkowo Latoszyński znajdował się pod wyczuwalnym wpływem rosyjskiego romantyzmu, później zwrócił się ku ukraińskiemu folklorowi, wreszcie zafascynowała go twórczość Richarda Wagnera, ekspresjonizm oraz druga szkoła wiedeńska (Schönberg, Berg i Webern). Ukryć się nie da, że ze względów politycznych musiał niejednokrotnie przystać na estetyczny kompromis...

III Symfonia zabrzmiała po raz pierwszy w Kijowie w 1951 roku i wywołała u publiczności owacje na stojąco. „Dzieło [...] wywarło na mnie głębokie, choć nieco może przygnębiające wrażenie, autora zaś wyobrażałem sobie jako osobę wycofaną, surową i ponurą” – wspominał Anatolij Kos-Anatolski. Niestety, wkrótce Związek Kompozytorów Ukrainy potępił je jako „anty ludowe”, domagał się wręcz spalenia „formalistycznych śmieci”. Niewątpliwie stało się tak z powodu tragicznego, zgoła nietrywumfalanego finału symfonii, opatrzonej mottem „Pokój zwycięży wojnę”, które postrzegano jako przejaw „burżuazyjnego pacyfizmu”. By ocaleć jako artysta, Latoszyński zdecydował się na usunięcie motta oraz napisanie nowej, bohaterskiej i optymistycznej części czwartej. Owa wersja została wykonana cztery lata później w Leningradzie pod dyktando wielkie-

go Jewgienija Mrawińskiego, którego autorytet doprowadził do zdjęcia z dzieła politycznej klątwy (paradoksem pozostaje fakt, że ta niejednoznaczna muzyka miała upamiętniać ćwierćwiecze rewolucji październikowej...). Wersja pierwotna powróciła do sal koncertowych dopiero po upadku Związku Radzieckiego.

Dzieło Latoszyńskiego to pełen wydarzeń dramat symfoniczny, wywieziony w zasadzie z jednego tematu; reminiscencje ukraińskiego folkloru idą tu w parze z barwną, często dysonansową harmoniką i nader pomysłowym wykorzystaniem polifonii. (45')

Piotr Urbański

Zapraszamy na kolejne koncerty:

11.12. MISTERIOSO **Beethoven i Brahms – intymnie**

śr., 19.00 koncert kameralny

Fresco String Quintet

Program:

L. van BEETHOVEN – Kwintet smyczkowy c-moll op. 104

J. BRAHMS – II Kwintet smyczkowy G-dur op. 111

13.12. GOŚCIE W FILHARMONII **Barokowa podróż**

pt., 19.00 koncert muzyki dawnej

Orkiestra Barokowa Cornu Copiae

G. PH. TELEMANN – Concerto polonois G-dur TWV 43:G7

A. VIVALDI – Concerto grosso d-moll (z cyklu „L'estro armonico”)
RV 565

W. F. BACH – Symfonia F-dur F 67

J.-F. REBEL – Les caractères de la danse

J. J. FUX – Partita „Turcaria” K 331

20.12. GRANDIOSO **Muzyka Bożego Narodzenia**

pt., 19.00 koncert symfoniczny

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Chór Politechniki Morskiej w Szczecinie

Sylwia Fabiańczyk-Makuch przygotowanie Chóru

Przemysław Neumann dyrygent

P. CZAJKOWSKI – Balet „Dziadek do orzechów” op. 71 – akt I

V. HELY-HUTCHINSON – Carol Symphony (1927)

J. WILLIAMS – Three Holiday Songs z filmu „Kevin sam w domu”

Sehr geehrte Damen und Herren,

bei mehrteiligen Kompositionen ist es im Konzertsaal allgemein üblich, erst nach dem Verklingen des Gesamtwerkes zu applaudieren.

In den kurzen Pausen zwischen den einzelnen Sätzen herrscht Stille.

Applaus zwischen den Sätzen oder gar während einer längeren Pause im Stück kann Musiker und Zuhörer ablenken und so die durch die Musik geschaffene Spannung und Stimmung zunichtemachen.

Freitag – 6. Dezember 2024 – 19.00 Uhr

GRANDIOSO **Gebet für den Frieden**

Sinfonieorchester
der Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie Szczecin

Aleksey Semenenko Violine
Yaroslav Shemet Leitung

Programm:

STANISŁAW MONIUSZKO
Ouvertüre zur Oper „Paria“ [10']

HENRYK WIENIAWSKI
Violinkonzert Nr. 1 fis-Moll op. 14 [26']
– Allegro moderato
– Preghiera. Larghetto
– Rondo. Allegro giocoso

/Pause/

BORYS LJATOSCHYNSKYJ
Sinfonie Nr. 3 h-Moll op. 50 [45']
– Andante maestoso – Allegro impetuoso
– Andante con moto
– Allegro feroce
– Allegro risoluto ma non troppo mosso

ALEKSEY SEMENENKO

...kraftvolle Technik, großer Ton und leidenschaftliche Musikalität.
Vivien Schweitzer, „New York Times“

Das mitreißende und raffinierte Spiel des ukrainischen Künstlers weist ihn als Erben der großen Violintradition von Odessa aus. Diese Eigenschaft hat ihm die Aufnahme in das „New Generation Artists“-Programm der BBC und die „Young Concert Artists“ in New York sowie die Aufmerksamkeit von Hörern in ganz Europa und den USA verschafft.

Er gab Rezitale in der Wigmore Hall, den Snape Maltings, dem Kennedy Center und der Alice Tully Hall, konzertierte mit Orchestern wie dem BBC Philharmonic Orchestra, dem BBC National Orchestra of Wales, dem Seattle Symphony Orchestra, dem Orchestra of St Luke's, dem Ulster Orchestra, dem Deutschen Symphonie-Orchester Berlin, dem Orchestre National de Belgique, dem Koninklijk Concertgebouworkest und dem Symphonie-Orchester von Kiew. Zu den Höhepunkten zählen Einladungen zu den Festivals in Hay, Cheltenham und Edinburgh. Unlängst erschien seine neueste CD „Crossroads“ (BIS), die er mit dem Pianisten Artem Belogurov aufgenommen hatte – sie enthält Violinsonaten von André Previn, Tony Schemmer und Paul Gay. Sein der amerikanischen Musik gewidmetes Rezital in der Wigmore Hall hat die Premiere dieses Albums begleitet.

Aleksey Semenenko begann seine Violinausbildung im Alter von 6 Jahren bei Zoya Mertsalova an der Stolarski-Schule (einem Musikinstitut für begabte Kinder, das 1933 vom bedeutenden Pädagogen Piotr Stolarski in Odessa gegründet wurde). Ein Jahr später gab er sein Solodebüt mit dem Ensemble der Philharmonie in Odessa. Sein Musikstudium absolvierte er bei Zakhar Bron und Harald Schoneweg an der Hochschule für Musik in Köln. Er ist Preisträger des Concours Musical International Reine Élisabeth de Belgique, eines der ältesten und anerkanntesten Musikwettbewerbe. Derzeit doziert er an der Folkwang Universität der Künste in Essen. Der Virtuose wird von der Deutschen Stiftung Musikleben unterstützt.

YAROSLAV SHEMET

Die Energie, die dieser junge Dirigent in seinem Orchester heraufbeschwört, ist außergewöhnlich!
Sebastian Koik, „Klassik begeistert“

Im Alter von nur 28 Jahren ist er künstlerischer Leiter der Schlesischen Philharmonie in Kattowitz und Musikdirektor der Baltischen Oper in Danzig. In den Jahren 2020–2022 war als Erster Gastdirigent der Neuen Philharmonie Hamburg tätig. In der Saison 2020/2021 wurde er zum Chefdirigenten des Sinfonieorchesters der Nationalen Philharmonie in Lwiv (INSO-Lviv) ernannt. In den Jahren 2018–2023 war er der jüngste Dozent an der I. J. Paderewski-Musikakademie in Posen (am Institut für Dirigieren); derzeit unterrichtet er an der Stanislaw-Moniuszko-Musikakademie in Danzig. 2023 wurde er für den Preis des Magazins „Polityka“ nominiert. Er leitete führende Orchester in Deutschland, Österreich, Schweden, Polen, Tschechien, China und der Ukraine. Er gastierte u.a. in der Elbphilharmonie in Hamburg, dem Konserthuset in Stockholm, dem Shanghai Grand Theatre und dem Harbin Opera House sowie bei den Festspielen in Bayreuth, München und Hongkong. Als Operndirigent debütierte er 2018 an der Baltischen Oper (in Bizets „Perlenfischern“). Er arbeitete ebenfalls mit der Nationaloper in Odessa zusammen. Seine musikalische Ausbildung begann er im Alter von nur 3 Jahren. Nach dem Abschluss der Musikgrundschule besuchte er eine der vier bedeutenden ukrainischen Talentschulen am Konservatorium in Charkiw (dort lernte er Chorleitung). Dann studierte er Orchesterdirigieren an der Musikakademie in Posen. Noch während seines Studiums gründete er das Ensemble Musique Moderne (das sich auf die Aufführung zeitgenössischer Werke spezialisierte), er initiierte und leitete das Projekt „Polish Symphony Orchestra“. Das Studium setzte er an der Universität für Musik und Darstellende Kunst in Wien (in der Klasse von Prof. Johannes Wildner) fort. Sein Talent und sein Charisma ermöglichen es ihm – zitieren wir einen der Kritiker – vielen Werken, die den Zuhörern durchaus vertraut sind, neues Leben einzuhauchen: „Diese Musik erweckt den unwiderstehlichen Eindruck, als würde man sie zum ersten Mal im Leben hören“.

GRANDIOSO

Gebet für den Frieden

Paria (1869) von **Stanisław Moniuszko** (1819–1872), die letzte Oper des polnischen Komponisten, ist zweifellos sein geheimnisvollstes Werk. Geheimnisvoll, denn für breitere Publikumskreise unbekannt. Geheimnisvoll, denn diese Oper weckt ziemlich selten (wenn überhaupt) Interesse der Musikforscher. Geheimnisvoll, denn es gibt immer noch keinen guten Interpretationsschlüssel, der Sinn und Schönheit der Oper enthüllen würde. Geheimnisvoll, denn sie geriet nach der Warschauer Uraufführung 1869 für viele Jahre in Vergessenheit (nach sechs Nachkriegsaufführungen, in denen vor allem „Parias“ soziale Dimension hervorgehoben wurde, verschwand sie wieder vom Theaterrepertoire). Das Stettiner Publikum kann sich an die raffinierte, asketische, wirklich universelle Inszenierung des Werkes an der Oper im Schloss (2005) erinnern.

Nur die Ouvertüre zu „Paria“ führte jahrelang ein unabhängiges Konzertleben (wohlgemerkt, der Dirigent Grzegorz Fitelberg schlug tiefgreifende Korrekturen der Partitur vor, denn er hielt die Instrumentierung des Werkes für unvollkommen). In der Oper erklingt sie nicht ganz am Anfang, sondern erst nach dem Prolog, in dem der Hauptheld Idamor (sowie das schon im Titel suggerierte Problem – die Situation der Parias im Kastensystem) dargestellt werden. Diejenigen, die diese Ouvertüre kennenlernen, bemerken zweifellos den universellen Charakter der Musiksprache Moniuszkos, der ganz bewusst und gewollt nicht nur an italienische Meister anzuknüpfen beschloss, sondern auch an Mendelssohn, Berlioz und Wagner. Diese Musik weicht sehr stark vom Stil ab, der in Moniuszkos populärsten Bühnenwerken (wie „Halka“ oder „Das Gespensterschloss“) anzutreffen ist... (10')

Viele werden wahrscheinlich zugeben, dass die Werke von Violin- und Klaviervirtuosen aus dem 19. Jahrhundert für das heutige Publikum eine ästhetische Herausforderung sein können. Ich erlaube mir eine private Bemerkung. Als ich zwölf Jahre alt war, sah ich eine Fernsehserie über Paganini. Dort gab es eine Szene, an die ich mich bis heute erinnere. Der geniale Niccolò probt mit einem Ensemble, gekleidet in einen geschmackvollen Pelzmantel. Das Orchester spielt die Exposition aus einem seiner Werke, woraufhin Paganini verkündet: „Vielen Dank, meine Herren! Das Übrige wird im Konzert gespielt“. Natürlich trennte den italienischen Maestro und **Henryk Wieniawski** (1835–1880) ein halbes Jahrhundert, die vergötterte Figur des Virtuosen aber stand weiterhin im Mittelpunkt. Wieniawskis **Violinkonzert Nr. 1 fis-Moll op. 14** (1853) krönt die von Paganini eingeleitete Epoche des Konzerts im „style brillant“ und eröffnet gleichzeitig eine neue, die durch die Verschmelzung des Stils des italienischen Meisters mit der Beethovenschen Tradition

gekennzeichnet ist. Technisch gesehen gilt das fis-Moll-Konzert als eines der schwierigsten Werke, die zu jener Zeit geschrieben wurden. Noch vor wenigen Jahrzehnten dachte man, es diene eher dazu, das Geigenspiel (insbesondere Doppelgriffe und Akkorde) zu perfektionieren, als ein normales Repertoirestück zu sein. Schaut man sich heute die Wieniawski-Wettbewerbe an, so wählen junge Teilnehmer eher das „sicherere“ Konzert Nr. 2 d-Moll.

Der berühmte Violinist Leonard Auer schrieb: „Das heldenhafte Thema des Kopfsatzes zeugt davon, dass dieses Opus von einem Künstler geschrieben wurde, der danach strebte, etwas Neues in der Gattung des Konzerts auszudrücken, seine großartigen, geradezu phänomenalen Fähigkeiten zu zeigen“. Es sei hinzugefügt, dass dieses erste Thema gemäß der romantischen Konvention in gewisser Weise autobiografisch ist – es ist ein Porträt des Komponisten. Seine „spirituelle Tiefe“ würde der kurze Mittelsatz, *Preghiera* (d.h. „Gebet“), darstellen. Das abschließende Rondo im schwungvollen Tarantella-Rhythmus evoziert hingegen die Atmosphäre eines Volksfestes – auch im Sinne der damaligen Konvention, die folkloristische Elemente als unerlässlichen Bestandteil eines romantischen Konzerts betrachtete. (26')

Als Einführung in das Oeuvre des ukrainischen Komponisten **Boris Ljatoschynskij** (1895–1968) kann sein bestes Werk dienen: die **Sinfonie Nr. 3 h-Moll op. 50** (1948–1951). Angesichts von Ort und Zeit wurde seine Musik von der politischen Notwendigkeit gezügelt, die Dogmen des sowjetischen Staates zu wahren. Wie sein Zeitgenosse Dmitri Schostakowitsch geriet er mit der Obrigkeit in Konflikt, man warf ihm Formalismus und Pessimismus vor. Zuerst war Ljatoschynskij deutlich von der russischen Romantik beeinflusst, später wandte er sich der ukrainischen Folklore zu, schließlich ließ er sich von Richard Wagners Musikdramen, dem expressionistischen Stil und der Zweiten Wiener Schule (Schönberg, Berg und Webern) inspirieren. Es ist nicht zu verbergen, dass er aus politischen Gründen manchmal Kompromisse eingehen musste...

Die Sinfonie Nr. 3 wurde 1951 in Kiew uraufgeführt und erntete stürmischen Applaus. „Das Werk [...] hat bei mir einen tiefen, vielleicht etwas deprimierenden Eindruck hinterlassen, ich habe mir den Schöpfer als eine zurückgezogene, strenge und düstere Persönlichkeit vorgestellt“, schrieb Anatolij Kos-Anatolskij. Der Ukrainische Komponistenverband erachtete das Konzept der Sinfonie für „volksfeindlich“ und forderte geradezu, dass „solch formalistischer Müll verbrannt werden soll“. Problematisch war der tragische Schlusssatz ohne Triumph-Signale, versehen mit dem Motto „Der Frieden wird den Krieg besiegen“, das als Manifestation eines „bürgerlichen Pazifismus“ betrachtet wurde. Um die Partitur zu retten, beschloss Ljatoschynskij, das Motto zu entfernen und ein neues, heroisches und optimistisches Finale zu komponieren. Diese Version erklang vier Jahre später in Leningrad unter der Leitung des gro-

Ben Maestro Jewgeni Mrawinsky, dessen Autorität den Weg der neuen Musik ebnete (paradoxerweise sollte die Sinfonie zum Vierteljahrhundert der Oktoberrevolution präsentiert werden...). Die Urfassung kehrte erst nach dem Zerfall der Sowjetunion in die Konzertsäle zurück.

Dieses Werk von Ljatoschynskyj ist ein ideenreiches sinfonisches Drama, das sich im Wesentlichen nur aus einem Thema entwickelt; Reminiszenzen an die ukrainische Folklore gehen hier mit farbiger, oft dissozierender Harmonik und raffiniertem Einsatz der Polyphonie einher. (45')

Piotr Urbański
(Deutsche Fassung von Tomasz Kowalewski)

Unsere Konzertempfehlungen:

11.12. MISTERIOSO
Beethoven und Brahms – intim
Mi, 19.00
Kammerkonzert

Fresco String Quintet

Programm:

L. van BEETHOVEN – Streichquintett c-Moll op. 104

J. BRAHMS – Streichquintett Nr. 2 G-Dur op. 111

13.12. ZU GAST IN DER PHILHARMONIE
Die Barockreise
Fr, 19.00
Alte Musik

Barockorchester Cornu Copiae

G. PH. TELEMANN – Concerto polonois G-Dur TWV 43:G7

A. VIVALDI – Concerto grosso d-Moll (aus „L'estro armonico“) RV 565

W. F. BACH – Sinfonie F-Dur F 67

J.-F. REBEL – Les caractères de la danse

J. J. FUX – Partita „Turcaria“ K 331

20.12. GRANDIOSO
Weihnachtsmusik
Fr, 19.00
sinfonisches Konzert

Sinfonieorchester der Philharmonie Stettin

Chor der Technischen Meeresschule Stettin

Sylvia Fabiańczyk-Makuch Choreinstudierung

Przemysław Neumann Leitung

P. TSCHAIKOWSKY – Ballett „Der Nussknacker“ op. 71 – 1. Akt

V. HELY-HUTCHINSON – Carol Symphony (1927)

J. WILLIAMS – Three Holiday Songs (aus dem Film „Kevin – Allein zu Haus“)

ORKIESTRA W DZISIEJSZYM KONCERCIE / ORCHESTER IM HEUTIGEN KONZERT:

KONCERTMISTRZ /
KONZERTMEISTER
Paweł Maślanka

I SKRZYPCE / 1.VIOLINEN

Maria Sakowska
Elżbieta Fabiszak-Dąbrowska
Izabela Wojciechowska
Joanna Hajkiewicz
Alina Krzyżewska
Olga Rozmus
Maciej Musiał
Wioletta Borkowska
Anna Majewska
Dominik Gugąła
Marcin Kieruczenko

II SKRZYPCE / 2. VIOLINEN

Anna Przerwa
Alicja Poręba
Diana Miszkiel-Gugąła
Magdalena Pajestka
Robert Cybulski
Zoja Piankowska
Małgorzata Borowiecka
Miłosz Kosmal
Małgorzata Kazimierczak
Patrycja Kozak

ALTÓWKI / BRATSCHEN

Wojciech Mazur
Galina Smolińska
Magdalena Micke
Dominika Kotlicka
Zuzanna Walenciak
Luca Persico
Izabela Joniec
Ludmiła Rusin

WIOLONCZELE / CELLI

Yesong Lee
Klara Świdrów
Natalia Wesołowska
Dorota Cieśla
Katarzyna Meisinger
Beata Sawrymowicz

KONTRABASY / KONTRABÄSSE

Karol Nasiłowski
Paweł Jędrzejewski
Michał Mitschke
Wojciech Gunia

FLETY / FLÖTEN

Joanna Kowalczyk
Filippo del Noce
Paweł Majewski

OBOJE / OBOEN

Katarzyna Rachmaciej
Grzegorz Świącicochowski
Piotr Kokosiński

KLARNETY / KLARINETTEN

Piotr Wybraniec
Krzysztof Krzyżewski
Krzysztof Baturó

FAGOTY / FAGOTTE

Zbigniew Kania
Anna Bownik
Michał Szydłowski

WALTORNIE / HÖRNER

Katarzyna Sułkowska
Dmitrij Wdowiczenko
Oleksandr Melnychenko
Dawid Kostrzewa
Radosław Zamojski

TRĄBKI / TROMPETEN

Sławomir Kuszwara
Marcin Olkowski
Bogdan Rymaszewski
Dawid Głogowski

PUZONY / POSAUNEN

Mateusz Kupski
Wojciech Bublej
Igor Puszkár

TUBA

Tomasz Zienkiewicz

KOTŁY / PAUKEN

Jorge Luis Valcarcel Gregorio

PERKUSJA / SCHLAGZEUG

Dariusz Jagiełło
Jacek Wierzchowski
Bogdan Piłak

HARFA

Yaroslava Nekliaieva*
Sandra Kasperek*

*gościnnie / als GAST

GALERIA POZIOM 4

FOTOMUZYKA – tam, gdzie kończą się słowa, zaczyna się muzyka

Kompozytorki, wokalistki, dyrygentki, instrumentalistki w obiektywie Magdaleny Hueckel.

W świecie muzyki, gdzie każda nuta opowiada pewną historię, kobiety odgrywają kluczową rolę jako twórczynie, wykonawczynie i liderki. Ta wystawa jest hołdem dla ich talentu i pasji.

Magdalena Hueckel we współpracy z Katarzyną Mykietyn stworzyła unikalny projekt, którego efektem są fotografie ukazujące artystki, wybitne osobowości sceniczne, w oderwaniu od scenicznego image'u, ich wrażliwość, urodę, kobiecą energię. Sesje fotograficzne były również momentem wymiany doświadczeń, osobistych historii, wzajemnej inspiracji, budowania wspólnoty kobiet sztuki.

Wystawa skierowana jest do każdego, kogo interesuje dzieło jakim jest ludzka twarz i malujące się na niej emocje. Projekt powstał dzięki współpracy obu pomysłodawczyń ze Stowarzyszeniem Autorów ZAiKS. Zapraszamy do świata, gdzie muzyka staje się językiem uniwersalnym, a obrazy mówią więcej niż słowa.

Magda Hueckel

Artystka wizualna, badaczka, autorka filmów, fotografka teatralna. Jej prace wystawiane były na ponad 40 indywidualnych i ponad 60 zbiorowych wystawach w kraju i na świecie (m.in. w Tate Britain w Londynie, Circulation w Paryżu, Unseen Amsterdam, Vienna Art Fair, Center for Contemporary Art w Berlinie), znajdują się w kolekcji Muzeum Narodowego we Wrocławiu oraz licznych kolekcjach prywatnych. Autorka albumów fotograficznych „Anima. Obrazy z Afryki 2005–2013” oraz „HUECKEL/TEATR” (nominacje do nagrody Fotograficzna Publikacja Roku 2014 i 2016). Autorka dokumentacji kilkuset spektakli teatralnych, stale współpracuje z kilkunastoma teatrami w Polsce.

Katarzyna Mykietyn

Managerka artystów i projektów artystycznych. Od 2015 roku współpracuje z Magdą Hueckel, między innymi tworząc autorski projekt Fotomuzyka i Nowa Twarz Muzyki. Reprezentuje Royal String Quartet i Zuzannę Calkę. Współpracuje z Jakubem Jakowiczem. Jest managerką polskiej edycji międzynarodowego eko-wydarzenia CLIMATEKEYS. W magazynie Presto prowadzi Galerię Katarzyny Mykietyn, w ramach której rozmawia z polskimi fotografami.

FOTOMUSIK – WO DIE WORTE ENDEN, FÄNGT DIE MUSIK DORT AN

Komponistinnen, Sängerinnen, Dirigentinnen und Instrumentalistinnen aus der Sicht von Magdalena Hueckel.

In der Welt der Tonkunst, wo jede Musiknote eine Geschichte erzählt, spielen Frauen als Schöpferinnen, Interpretinnen und Führungspersönlichkeiten eine Schlüsselrolle. Diese Ausstellung ist eine Hommage an ihr Talent und ihre Passion.

Magdalena Hueckel hat in Zusammenarbeit mit Katarzyna Mykietyn ein einzigartiges Projekt ins Leben gerufen: So sind Fotos entstanden, die Künstlerinnen, hervorragende Bühnenpersönlichkeiten – schon losgelöst von ihrem Bühnenimage – in ihrer Sensibilität, Anmut und weiblichen Energie zeigen. Die Foto-Sessions waren auch eine Gelegenheit, Erfahrungen und persönliche Geschichten auszutauschen, sich gegenseitig zu inspirieren und eine Gemeinschaft von Frauen in der Welt der Kunst aufzubauen.

Die Ausstellung richtet sich an alle, die sich für das menschliche Gesicht als Kunstwerk und Spiegel der Emotionen interessieren. Das Projekt entstand dank der Zusammenarbeit der beiden Initiatorinnen mit der ZAiKS-Autorenvereinigung. Wir laden Sie in eine Welt ein, in der Musik zu einer universellen Sprache wird und Bilder drücken mehr aus als Worte.

Magda Hueckel

Bildende Künstlerin, Forscherin, Filmemacherin, Theaterfotografin. Ihre Werke wurden in über 40 Einzel- und über 60 Gruppenausstellungen in Im- und Ausland präsentiert (Tate Britain in London, Circulation in Paris, Unseen Amsterdam, Vienna Art Fair, CCA Berlin u.a.) und befinden sich in der Sammlung des Nationalmuseums Breslau sowie in zahlreichen Privatsammlungen. Autorin der Fotoalben „Anima. Bilder aus Afrika 2005–2013“ und „HUECKEL/THEATER“ (nominiert für die Fotopublikation des Jahres 2014 und 2016). Sie hat Hunderte Theateraufführungen dokumentiert, regelmäßig arbeitet sie mit mehr als einem Dutzend Theatern in Polen zusammen.

Katarzyna Mykietyn

Managerin von Künstlern und Kunstprojekten. Seit 2015 arbeitet sie mit Magda Hueckel zusammen, u.a. bei der Entwicklung ihres Projekts Fotomusik und New Face of Music. Sie vertritt das Royal String Quartet und die Pianistin Zuzanna Calka, arbeitet mit dem Violinisten Jakub Jakowicz zusammen, wirkt als Managerin der polnischen Version der internationalen Öko-Veranstaltung CLIMATEKEYS. In der Zeitschrift „Presto“ leitet sie die „Galerie von Katarzyna Mykietyn“, wo sie Gespräche mit polnischen Fotografen führt.

Informacje:

Sekretariat Filharmonii jest czynny:

od poniedziałku do piątku w godz. 8.30–16.30

tel. +48 91 430 95 11

sekretariat@filharmonia.szczecin.pl

filharmonia.szczecin.pl

Kasa Filharmonii:

tel. +48 91 431 07 20

infolinia +48 539 94 94 54

kasa@filharmonia.szczecin.pl

Kasa jest czynna:

od wtorku do czwartku w godz. 13.00–18.00

w piątek w godz. 13.00–20.00

w sobotę w godz. 12.00–16.00

oraz godzinę przed każdym biletowanym wydarzeniem,
którego organizatorem jest Filharmonia.

Infolinia jest czynna:

od wtorku do czwartku w godz. 10.00–16.00.

Informujemy o możliwości asystowania pracowników Filharmonii osobom niepełnosprawnym podczas koncertów organizowanych przez Filharmonię. Prosimy o kontakt z kasą Filharmonii.

Abonament:

Zachęcamy do zakupu abonamentów na następujących zasadach: przy zakupie przez jedną osobę co najmniej siedmiu (7) biletów normalnych/ulgowych na dowolnie wybrane koncerty* organizowane przez Filharmonię obowiązuje zniżka 15% od każdego biletu. Przy zakupie abonamentu przysługuje również zniżka na zakup produktów w sklepie Filharmonii.

Bilety grupowe:

Przy zakupie co najmniej piętnastu (15) biletów normalnych na jeden koncert.

Więcej: <https://filharmonia.szczecin.pl/bilety>

Filharmonia zastrzega sobie prawo do wprowadzania zmian w repertuarze.

*z wyłączeniem koncertów:

6 i 7.09.2024, 31.12.2024, 01.01.2025, 10 i 11.01.2025, 13.06.2025.

Informationen:

Das Sekretariat der Philharmonie ist geöffnet:

von Montag bis Freitag 8.30–16.30 Uhr

Tel. +48 91 430 95 11

sekretariat@filharmonia.szczecin.pl

filharmonia.szczecin.pl

Kasse:

Tel. +48 91 431 07 20

Info +48 539 94 94 54

kasa@filharmonia.szczecin.pl

Die Kasse ist geöffnet:

von Dienstag bis Donnerstag 13.00–18.00 Uhr

am Freitag 13.00–20.00 Uhr

am Samstag 12.00–16.00 Uhr

und eine Stunde vor jeder von der Philharmonie organisierten Veranstaltung.

Info:

von Dienstag bis Donnerstag 10.00–16.00 Uhr.

Wir informieren über die Möglichkeit der Assistenz der Menschen mit Behinderungen während der von der Philharmonie organisierten Konzerte. Weitere Informationen an der Kasse der Philharmonie.

Aboservice:

Wir empfehlen Ihnen, Abonnements nach folgenden Regelungen zu erwerben:

Beim Kauf von mindestens sieben (7) normalen/ermäßigten Tickets Eintrittskarten für beliebig ausgewählte Konzerte* der Philharmonie durch eine Person gilt ein Rabatt 15% auf jede Karte. Beim Kauf eines Abonnements erhalten Sie außerdem einen Rabatt auf den Kauf von Produkten im Philharmonie-Shop.

Gruppentickets:

Beim Kauf von mindestens fünfzehn (15) normalen Tickets pro Konzert.

Mehr Infos: <https://filharmonia.szczecin.pl/bilet>

Die Philharmonie behält sich Besetzungs- und Programmänderungen vor.

*mit Ausnahme der Konzerte:

am 6. u. 7.09.2024, 31.12.2024, 01.01.2025, 10 u. 11.01.2025, 13.06.2025.

Mecenas Roku 2024

Patron Sezonu Artystycznego 2024/2025

Partner Motoryzacyjny Filharmonii

Znajdą nas Państwo / Unsere Webpräsenz:

facebook.com/filharmoniaszczecin
instagram.com/filharmoniaszczecin
x.com/filharmoniaSZN
youtube.com/filharmoniaszczecin
filharmonia.szczecin.pl